

Egy név

VISSZHANG - LXX. évfolyam, 15. szám, 2026. április 10.

Olvasom Szilágyi Zsófia írását (*Megszűnik valami, ÉS*, 2026/14., ápr. 2.) Szajbély Mihály könyvéről (*Jugoszláviai magyar irodalom. „hol óhol”*), és ha már Vajdaság meg irodalomtörténet és kritika, akkor hadd hangozzék el még egy név, egy lassan feledésbe merülő név, Bori Imre neve. Évtizedekkel ezelőtt ő írta meg elsőként a jugoszláviai magyar irodalom történetét, ezenkívül még rengeteg mindent megírt, gyakran előttünk, hazaiak előtt járva. Bori Imre (1929–2004) a XX. század második felének egyik legjelentősebb irodalomtörténésze volt: kihasználta azt a lehetőséget, hogy a szomszéd ország akkor másféle és a miénknél nyitottabb kultúrpolitikája nem zárkózott be a realista tendenciájú művészetek védekező pozíciójába, és a vajdasági magyar irodalom is – amellyel együtt élt Újvidéken – szabadabb lélegzettel foglalhatta el helyét a kortárs európai irányzatok modern többféleségében. Bori Imre ebben a másféle légkörben dolgozott az 1950-es évek végétől, és a szecessziótól a szürrealizmuson és dadaizmuson át vezető fókuszpontok előtérbe helyezésével elemezte az egész modern magyar irodalom alakulástörténetét. Ráadásul mentes volt a hazai irodalmi élet előítéleteitől, összefonódásaitól és görcseitől. Én pályakezdésem idején valósággal irigyeltem a könyveit.